

Süda kurwaks, silmad üle,
Läksiwad mull ärdusest:
Wanal aastal, kas ep ole,
Jumal aitnud mardusest?
Wanal aastal tegi Tema
Mulle üpris palju head;
Oh, et süda, minu oma,
Paluks andeks omad wead!

Iisand, Sa ka patust kuuled,
Kui ta palvetab Su ees;
Nääd mu süda ja mu huuled
Hüidwad: „Aita Ristimees!“
Selle kalli mötte juures,
Läksin kapi kallale,
Seal mu karbikestest, juures,
On uus aasta-sulane.

Sellest nägin lohe ka,
Mislest jutlus täna on:
Just sell pääval nime Ta
Sai mu Jeesus, minu õnn.
Waimu silmisel selle peale,
Waaatsin üle Eestimaa,
Südist hüidsin, tösisin hääle:
„Elagu mu isamaa!“

Ja ka sulle, Gestirahwas,
Onne tulgu Siionist!
Vooruses sa ole wahwas,
Siis saad õnne, igavest!
Ka uuel aastal ole nüüd
Kindel ikka selle fees,
Et kõik meite patu süid
Kandis kallis Ristimees.

Wõrdlemine Jumala ja inimeste tegudest.

Aunstatud lugejad! Ma olen natukeste katset teimud Jumala tegusid inimeste omadega wõrrelda. Et aga ju wana-sõna ütleb: „Hobune komistab nelja jala peal, saadik siis inimene mitte oma kahe peal;“ seepärast palun siis ennast wabandada, kui see mitte õiete korda ei ole läinud. Waim on tuli walmis, aga liha on uoder ja milla ehl milles wõib siis üalgi surelisik enese tegusid Jumala omadega wõrrelda. Kuidas wõib liiwatera ja maafera teineteisega wõrrelda — üksinda selles, et nad ümargust wõitu keha moodu on. Ja et ka särane